

Sygn. akt V Ca 638/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Małgorzata Mazur
Sędzia:	SSO Witold Benicki
Protokolant:	Tomasz Cukierda

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018r. w Rzeszowie
na rozprawie
sprawy z powództwa T. P.
przeciwko (...) z siedzibą w W.
o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Strzyżowie

z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt I C 236/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Małgorzata Mazur SSO Adam Simoni SSO Witold Benicki

Sygn. akt VCa 638/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt I C236/16 Sąd Rejonowy w Strzyżowie;

I. zasądził od pozwanego (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda T. P. kwotę 10.000,00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 533,00 złotych (pięćset trzydzieści trzy złotych), tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Strzyżowie kwotę 866,54 złotych, tytułem uzupełnienia brakującego wynagrodzenia biegłych;

IV. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.344,00 złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Motywy jakimi kierował się Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok zawarte są w pisemnym uzasadnieniu /159-162/, co czyni zbędnym powtarzanie ich treści.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana /k.165-167/, zaskarżając wyrok ; w pkt I w odniesieniu do przyznanego powodowi zadośćuczynienia w kwocie ponad 5.000 zł oraz w zakresie zasądzającym odsetki ustawowe, a nadto pkt III i IV wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu zarzucając:

1. naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkiem czego błędnie przypisano odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 3 lutego 2015r., podczas gdy stan zdrowia powoda wynika ze zdarzenia z dnia 30 kwietnia 2015r.,
2. naruszenie art. 445 § 1 kc poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że odpowiednią sumą zadośćuczynienia jest kwota 10. 000 zł w sytuacji gdy jest to kwota rażąco wygórowana i odpowiednią kwotą jest 5.000 zł,
3. naruszenie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 363 § 2 kc poprzez ustalenie daty początkowej naliczania odsetek ustawowych na dzień inny niż dzień wyrokowania w sytuacji gdy wysokość świadczenia została dopiero ustalona przez sąd.

Apelacja wnosila o częściową zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa o zapłatę zadośćuczynienia ponad kwotę 5.000 zł, zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 5.000 zł od dnia wyroku w niniejszej sprawie, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja wywiedziona przez stronę pozwaną na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd rejonowy i przyjmuje je w całości, czyniąc podstawą własnego rozstrzygnięcia. Zbędne jest ich ponowne przedstawienie, ponieważ orzekając na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu przed sadem I instancji, sąd odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych ustaleń, lecz wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne / por. wyrok S.N. z dnia 23 lipca 2015r., ICSK 654/14/.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy procesowych reguł dowodów, należy wskazać, iż stanowisko skarżącej jest w tym zakresie nieuzasadnione. Skuteczne postawienie w apelacji zarzutu naruszenia art. 233§1 kpc, polega na wskazaniu argumentów jurydycznych, z których wynikałoby, że sąd I instancji rażąco naruszył zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a także, że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy / por. wyroki S.N z dnia 14.01.2000 r., sygn. akt 1169/99 i z dnia 10.04 2000 r., sygn. akt VCk 17/00/. Odmienny pogląd strony odnośnie znaczenia dowodów i przedstawienia odmiennych wniosków niż wynikają z oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie świadczą jeszcze o przekroczeniu swobodnej oceny dowodów i nie stanowią podstawy do zarzucenia sądowi naruszenia przepisu art. 233§1 kpc / por. wyrok S.N. z dnia 4.10 2000 r., sygn. akt III CSK 1238/00/.

W niniejszej sprawie zarzut wadliwej oceny dowodów jest bezzasadny dlatego, że nie wskazano jakie dyrektywy oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały przekroczone i na czym to naruszenie miałoby polegać, ani też, że mogło to mieć wpływ na wynik sprawy /postanowienia S.N. z dnia 11.03. 1997 r- III CKN 13/97 i z dnia 8.08.2000 r. – IIICKN 1146/00/.

Przedstawione w apelacji uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 233§1 kpc, odnosi się do błędnego w ocenie skarżącej przypisania odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 3 lutego 2015r., podczas, gdy stan zdrowia powoda wynika ze zdarzenia z dnia 30 kwietnia 2015 r.

Stanowisko to jest błędne, skoro Sąd Rejonowy opierając się na opiniach biegłych G. C., jak W. P. stwierdził brak bezpośredniego związku pomiędzy dwoma wypadkami powoda i ustalił, że powód doznał 2% uszczerbku na zdrowiu tylko w zakresie urazu klatki piersiowej oraz długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn neurologicznych w wysokości 3%, co pozostaje w związku przyczynowym jedynie z wypadkiem z dnia 3 lutego 2015 r.

Kolejny zarzut apelacji dotyczący wysokości przyznanego powodowi zadośćuczynienia w rażąco wygórowanej kwocie jest nieuzasadniony.

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowanych przy stosowaniu art. 445§1 kc, przyjmuje się, że wysokość zadośćuczynienia nie może mieć charakteru symbolicznego, lecz odczuwalny ekonomicznie wymiar dla tego, kto doznał krzywdy. W konkretnym przypadku ma ono na celu kompensację doznanej krzywdy, tj. złagodzenie cierpień jakich doznał powód w związku z uszkodzeniami ciała, oraz cierpień psychicznych będącymi następstwem wypadku komunikacyjnego. W rozstrzygnięciu Sadu Rejonowego nie można dopatrzeć się niewspółmierności między wysokością przyznanego zadośćuczynienia, a rozmiarem krzywdy jakiej doznał powód . Oceny charakter kryteriów wyznaczających wysokość odpowiedniej sumy, o której mowa w art. 445 § 1 kc sprawia, że podniesiony w apelacji zarzut naruszenia tego przepisu przez zawyżenie kwoty przyznanego zadośćuczynienia okazał się bezskuteczny. Uznaniowość w zakresie przyznawania jak i określania wysokości zadośćuczynienia przyznana sądom wszystkich instancji upoważnia sąd wyższej instancji do ingerencji tylko w razie rażącego odstępiania od ukształtowanych kryteriów oceny. W apelacji nie wskazano argumentów, które zmieniałyby ocenę wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Suma zasądzona przez Sąd I instancji, uwzględnia wszystkie aspekty krzywdy wyrządzonej powodowi, a zatem niezasadne są zarzuty apelującego wskazujące na jej rażące wygórowanie.

Podkreślić przy tym należy, że sam rozmiar doznanego uszczerbku nie jest jedynym kryterium ustalenia krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 kc. Stąd posługiwanie się tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje jedynie orientacyjnie zastosowanie Ustalenie zadośćuczynienia nie może być mechanicznym (matematycznym) wyliczeniem , a powinno być każdorazowo rozpatrywane w sposób indywidualny z uwzględnieniem powyżej sygnalizowanych czynników.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, co do przyczyn leżących u podstaw orzeczenia o wysokości zadośćuczynienia. Konkludując Sąd Okręgowy uznał, że zasądzona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia nie jest rażąco wygórowana i spełnia swoją funkcję kompensacyjną.

Nieuzasadniony okazał się również zarzut podniesiony w apelacji naruszenia art. 481§1 kc poprzez zasądzenie odsetek ustawowych od przyznanego zadośćuczynienia za okres poprzedzający wydanie wyroku. Odsetki z należą się powodowi stosownie do art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 nr 124 poz. 1152), po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, tj od dnia 10 maja 2015 r.

Z tych motywów apelacja pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia art. 98§1 kpc w zw. z art. 108§1 kpc.

SSO Adam Simoni SSO Małgorzata Mazur SSO Witold Benicki